

ŠŤASTNÝ
ZOZNAM

Rachael Lippincottová

Rachael Lippincottová

ŠŤASTNÝ
ZOZNAM

Preložila Denisa Jahičová

Rachael Lippincott
THE LUCKY LIST

Copyright © 2021 by Rachael Lippincott
Published by arrangement with Simon & Schuster Books
For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto
publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať na nosiče
ani prenášať akýmkoľvek spôsobom, elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, zaznamenávaním či inak,
bez predchádzajúceho súhlasu majiteľa
autorských práv.

Translation © 2023 Denisa Jahičová
Jacket illustration © 2021 by Lisa Perrin
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8791-4

*Táto je pre teba, mami.
Lúbim ťa.*

1

Priniesla som si šťastnú mincu.

Neviem, prečo som to urobila. Prešla som okolo nej stovky ráz bez povšimnutia, zatiaľ čo na ňu sadal prach. Celé tri roky ležala nedotknutá na policičke, ibaže dnes večer sa mi na tom zdalo čosi zvláštne.

Prisahám, že dnes večer vyzerala...

Šťastne.

Len čo sa mi to slovo objaví v hlave, zarazím sa. Hneď po ňom sa vynorí obraz modrých očí a dlhých hnedých vlasov ako zvyčajne. Šťastie bolo maminou doménou. Nie mojou. Predsa však siahnem do vrečka, aby som nahmatala hladký kov, a nechtom palca nájdem známy zárez na okraji tesne nad hlavou Georgea Washingtona.

„Toto bude zábava,“ pošepne mi otec, keď sa obráti v rade na kartičky a venuje mi širokánsky úsmev plný nádeje. Akoby sme sa posledné tri roky vôbec nevyhýbali všetkým možným spomienkam na ňu.

Odfrknem. „Zábava‘ rozhodne nie je to slovo, čo by mi napadlo ako prvé,“ odvetím pošepky,

prebehnem miestnosť pohľadom a vnímam tú zoo v podobe každomesačného dobročinného binga školy v Huckabee. Ani po takom dlhom čase sa nič nezmenilo. Očami prechádzam po dvoch starších dámach, ktoré zvädzajú vášnivý súboj o miesto pri hlásateľovi, až k Tylerovi Polandovi a jeho zbierke kameňov starostlivo poukladaných podľa veľkosti na piatich vytúžených bingo kartičkách.

„Chaos,“ možno. „Chaos“ by bolo výstižnejšie.

Ani chaos v podobe zápasiacich dôchodkýň a vzácnych zbierok kameňov však nedokáže odpútať pozornosť od rozpačitého pocitu, že som sa sem vrátila. A nielen pre to, čo toto miesto znamenalo pre mňa a moju mamu.

Pre niekoho, komu sa pred tromi týždňami na školskom plese podarilo sabotovať celý svoj spoločenský život, doslova neexistuje horšie miesto.

Žiaľ, okrem spomínaného zbabraného spoločenského života zároveň nejestvovala jediná vec, na ktorú by som sa mohla vyhovoriť, aby som sa z binga vykrútila.

S otcom sa nemôžem porozprávať o tom, čo sa stalo. Vlastne takmer o ničom, takže som tu. Snažím sa príliš nevytrčať, no otec, naopak, bezostyšne poňal túto udalosť ako malú stretávku zo strednej. Dnešný večer je na to naozaj príhodný, keďže sa jeho najlepší priateľ Johnny Carter po dvadsiatich rokoch vracia domov.

Hovorím „príhodný“, pretože ak sa chcete vrhnúť späť do víru huckabeeskej spoločnosti, tento

spôsob je ako skočiť bombu do bazéna. Polovica ich maturitného ročníka zrejme stále sedí v tejto miestnosti.

Raz za mesiac pripomína jedáleň základnej školy skupinový konkurz do vidieckej pensylvánskej reality šou, akéhosi kríženca medzi wrestlingom a dokumentárnou sériou *Moja podivná závislosť*. Neveríte mi? V piatej triede pani Longová, tá najmilšia učiteľka z materskej školy, hotový anjel, vylepila Sue Pattersonovej, lebo si myslela, že Sue zámerne neohlasuje čísla z béčka.

Ešte neuveriteľnejšie je, že mala pravdu.

„Idem zobrať karty aj Johnnymu a Blake,“ povie otec a vytiahne peňaženku. Môj skeptický výraz si nevšímam. „Vieš, aké ťažké je nájsť parkovacie miesto.“

Tvári sa, akoby som tu bola len minulý týždeň, a nie pred tromi rokmi.

Pokrčím plecami tak nenútene, ako len dokážem, a sledujem, ako kupuje tri karty od pána Nelsona, fúzatého riaditeľa strednej školy a jediného človeka, ktorému ľudia za posledných desať rokov dôverovali natoľko, že naňho pri rozdávaní kariet na bingo nikdy nepadol tieň podozrenia. Kým mu túto funkciu odklepli, prebehlo niekoľko kôl zasadnutí mestskej rady a prešlo šesť mesiacov vášnivých debát.

„Emily! Tak rád ťa tu zase vidím,“ prihovori sa mi riaditeľ Nelson a v očiach mu vidím až príliš známy súcitný lesk. V duchu sa zamračím, pretože „rád ťa tu zase vidím“ sa automaticky prekladá ako „Nevidelí sme ťa tu, odkedy ti zomrela mama!“ Začne sa

prehrabávať v hrubom balíčku bingo kariet a vy-
tiahne jednu ošúchanú. „Chceš kartu, čo ste mali
s mamou? Číslo 505! Ešte si to pamätám!“

Všimnem si známy záhyb v strede karty a strh-
nem sa. Potom mi pohľad pristane na červenej
škvrne v pravom hornom rohu, na ktorý som ako
šesťročná vyliala ovocný punč. Podobné chvíle ne-
znášam. Chvíle, keď si myslíte, že ste už celkom vy-
liečení, a potom vám niečo také obyčajné ako bingo
kartička zatne priamo do živého.

Číslo 505.

Keď som sa narodila na piaty deň piateho me-
siaca, mamina poverčivá myseľ sa rozžiarila ako
vianočný stromček. Zaprisahala sa, že päťka bude
naše šťastné číslo. Toto číslo bolo odvtedy späté
s naším životom, a to od toho, koľkokrát som sa
musela drhnúť za ušami, cez dresy športových
tímov, keď som sa jednu jar dala na T-ball a jednu
jeseň na futbal, až po šťastné štvrtdoláre, ktoré
mi strkala do dlane a šepkala pritom, že sú „fakt
výnimočné“, pretože dvadsaťpäť centov je päť na
druhú.

Fakt výnimočné šťastné štvrtdoláre, na ktoré sa
malo neskôr prášiť na poličke. Až do dnešného ve-
čera.

Ja však pokrútim hlavou. „Nie, vďaka.“

Nastane dlhá, nepríjemná pauza. Otec sa na mňa
pozrie, rýchlo vytiahne z peňaženky ďalšiu pokr-
čenú päťku a podá ju riaditeľovi Nelsonovi. „Vez-
mem si ju. Vďaka, Bill.“

„Tak to si nemal robiť,“ zamrmlam otcovi, keď odchádzame, a riaditeľ Nelson na mňa zíza ešte súcitnejšie.

„Je to len bingo, Em,“ povie mi, keď kľučkujeme k voľnému stolu a sadáme si oproti sebe. „Vezme si ju Blake, ak ju nechceš.“ Hovorí to však do kariet, do očí sa mi nepozrie.

Akoby to všetko nebolo dosť trápne, prichádza Johnnyho dcéra Blake. Doteraz neviem, čo si mám o nej myslieť. V detstve sme spolu vychádzali celkom dobre. Naposledy som ju videla na Vianoce pred desiatimi rokmi, keď sme takmer podpálili náš dom. Snažili sme sa totiž nastražiť pascu na Santu. Teraz to asi nie je práve najlepší začiatok konverzácie, keďže už nie sme naivné druháčky, ale takmer maturantky. Nikoho iného tu však nepozná.

Po dnešnom večere zrejme usúdi, že by to tak aj malo ostať. Najmä ak to začne byť zase dramatické.

Hoci ako poznám ľudí v tejto miestnosti, je len otázka času, kedy sa situácia zvrtné.

Začujem smiech a oči mi automaticky zablúdia ponad otcovo plece k stolu vzadu v rohu, kde sa známe dlhé prsty práve zahrabli do známych hnedých vlasov.

Matt.

Niekoľko párov očí opätuje môj pohľad a žalúdok sa mi razom obráti. Jake, Ryan a Olivia, partia mojich bývalých kamošov, ma z druhej strany miestnosti prebodávajú pohľadmi. Tvária sa tak ne-

vraživo, akoby som bola obvinená z vraždy prvého stupňa.

Vlastne, po tom maturitnom plese je to podľa všetkého spravodlivý verdikt.

Matt sa však nepozrie. Naďalej upiera zrak pred seba, sústredene vraští tmavé obočie a posunie sa tak, aby nesedel čelom ku mne. To je asi miliónkrát horšie ako tie pohľady.

Prekvapuje ma, že sú tu. V lete sme sa zvykli po záverečnej motať pri bazéne alebo sme hrávali ping-pong u Olivie v suteréne.

Na druhej strane, možno nechodievali na večerné bingo len kvôli mne. Takto zrejme vyzerajú ich letné večery bezo mňa.

Odvrátim zrak a otec mi po stole posunie kartu číslo 505. „Nebudem hrať,“ poviem. Celé sa mi to už začína vymykať spod kontroly. Toto je jediná vec, o ktorej môžem rozhodnúť.

„Čo keby si hrala za mňa?“ navrhne a z bieleho polystyrénového pohára vytrasie červené žetóny. Sledujem, ako sa sypú pred oči na kôpku. „Ak táto karta náhodou vyhrá, darčekový kôš si nechám.“

Nezúčastnene naňho hľadím. Nechápem, prečo chce vôbec hrať.

Tuším v tom v poslednom čase našiel záľubu. Predstiera, že veci nemajú význam, aj keď ho v skutočnosti majú.

Hovoriť o mojej mame? Ani za milión rokov.

Zbaviť sa jej vecí? Kedykoľvek.

Ísť každý mesiac na dobročinné bingo, na ktoré chodievala s úzkostlivou pravidelnosťou? Samozrejme.

„Najradšej by som vyhral ten košík pre futbalových fanúšikov,“ dodá a okato na mňa žmurkne, zatiaľ čo na pódium konečne docupitá Oliiviina mama Donna Taylorová, šéfka rodičovského združenia a bývalá kráľovná plesu (vraj si doslova kúpila hlasy v oboch voľbách).

Viete čo? Fajn. Čím skôr začneme hrať, tým skôr odtiaľto vypadnem.

„Tak dobre! Môžeme začať?“ zvolá do mikrofónu a vystrúha nacvičený úsmev ako zo súťaže krásy.

„To si piš!“ zakričí Jim Donovan, ktorý sedí o dva stoly ďalej, a miestnosťou sa rozľahne salva smiechu.

„Ešte pár takých poznámok a Donna stisne tie napichané pery tak, že jej prasknú,“ pošepne mi otec. Uškrnie sa na mňa a v kútikoch tmavohnedých očí sa mu spravia vrásky.

Pokrútim hlavou a prvýkrát za celý večer potlačím úprimný smiech. Zloženie obyvateľov Huckabee je zvláštne nesúrodé a Donna Taylorová a Jim Donovan sú toho dokonalým príkladom. Máme tu Donny, ktoré bývajú v obrovských sídlach alebo „zrenovovaných farmách“, ako ich rady nazývajú. Ich manželia pracujú od deviatej do piatej v meste, zatiaľ čo ony sa starajú o deti a päťkrát do týždňa sa stretávajú s mamičkami na pilatese. A potom tu máme Jimov Donovanov, ktorí žijú len pár kilometrov južnejšie na skutočných farmách. Dedia ich od

čias, keď Betsy Rossová začala premýšľať nad návrhmi americkej vlajky.

Môj otec je o niečo menej farmársky Jim Donovan. Narodil sa a vyrastal v Huckabee a volá sa presne tak isto ako štyri generácie mužov pred ním: Joseph Clark. Toto mestečko sa mu tak dostalo pod kožu, že by to zrejme neprežil, keby mal odtiaľ vystrčiť päty. Preto je asi dobre, že sa Johnny sťahuje späť, inak by ho otec nikdy nevidel.

„Vezmeš si zatiaľ na starosť Blakeinu kartu?“ spýta sa ma otec a posunie mi ju po stole.

„To fakt?“ Na to, že som nechcela hrať bingo, mi toho nakoniec prischlo dosť veľa.

„Dorazia o každú chvíľu,“ odvetí neprítomne s pohľadom upretým na popraskaný displej otlčeného mobilu, na ktorý mu práve prišla správa od Johnnyho. „Teraz zaparkovali.“

Už sa chystám odvrknúť, že by som sa radšej pozerala, ako Jim piaty rok po sebe vyhrá na okresnom jarmoku v ťahaní traktora, no preruší ma známy zvuk malých žltých loptičiek hrkajúcich v klietke. Pozriem sa na pódium a more čísel, ktoré čakajú na vyvolanie, ma na okamih preniesie do spomienok.

Práve v tejto miestnosti som sa naučila počítat, posúvala som červené žetóny po číslach, keď som sedela mame na kolenách a vyratúvala počet políčok potrebných na výhru. S mamou sme sem chodili každý mesiac, odkedy si pamätám, a takmer vždy sme vyhrali. Sedeli sme na tróne z príte-

ných košíkov a celofánu. Mama hovorila, že je to zásluhou karty číslo 505 a môjho šťastného štvrtá dolára.

Klebety nemali konca. Polovica prítomných bola presvedčená, že podvádza, zatiaľ čo druhá polovica nás jednoducho považovala za najšťastnejšiu dvojicu v celom Huckabee, pričom vďaka maminmu šarmu si o nej len málokto myslel niečo zlé. Dokonca aj vtedy, keď sa to zdalo ako priveľká náhoda.

Nemohla som vojsť do obchodu s rozličným tovarom bez toho, aby sa ma niekto nespýtal na výherné čísla. Dokonca som zrejme pomohla Paulovi Wilsonovi vyhrať desaťtisíc dolárov v lotérii na Deň nezávislosti. O týždeň ich minul na vlastenecký ohňostroj, pri ktorom prišiel o prst.

Keď som mala štrnásť, mama zomrela a všetko šťastie sa rozletelo na márne kúsky ako prst Paula Wilsona.

Odvtedy som sa tomuto miestu vyhýbala ako čert krížu. Už nemám chuť pokúšať šťastie, aj keby to mala byť len prostá výhra v bingu.

Keď sa však pozerám na Donnu Taylorovú, ako bledoružovými akrylovými nechtami vyťahuje žltú guľôčku, cítim rovnaké pnutie ako vtedy, keď riaditeľ Nelson držal v ruke kartičku zamazanú od ovocného punču a prehnutú uprostred.

Akoby tej klietke s loptičkami v mojom vnútri hrozilo, že keď sa ešte raz otočí, všetky loptičky sa z nej vysypú.

„Prvé číslo večera,“ zvolá Donna do mikrofónu, no odmlčí sa, keď partia deciek zo základnej školy, čo sedí o tri stoly ďalej, začne bubnovať. Zbadám Sue Pattersonovú, ako sedí v rohu hneď vedľa nich, modlí sa ruženec a kropí svätenou vodou svoje štyri karty.

„Bé dvanásť!“ ohlási, a niektorí zajasajú, iní sklamané vzdychnú.

Načiahnem ruku, aby som si vzala žetón. Ani sa nemusím pozrieť a viem, že je na karte 505. Ešte aj teraz by som vedela vymenovať každé číslo v každom riadku, karta sa mi vryla do pamäti ako adresa domu alebo obľúbená pieseň.

Zaváham nad kôpkou žetónov a preletím pohľadom aj Blakeinu kartu. Keď uložím žetón na príslušnú dvanásťku, pozriem na Jima Donovana, ktorý ma sleduje, akoby sme stáli na štartovacej čiare olympijského behu na sto metrov a ja som prišla získať zlato. Opätujem mu pohľad, pobavená tým, že ma aj po troch rokoch považuje za konkurenciu, a nával mojej dávno zabudnutej súťaživosti mi na perách vyčarí úškrn.

Donna vyhlási ešte niekoľko čísel: I-29, G-48, B-9, O-75, I-23 a N-40. Karty sa pomaly zapíňajú, ľudia sa navzájom dychtivo sledujú a porovnávajú, celofán na košíkoch pre víťazov v prednej časti miestnosti sa leskne vo svetle žiaroviek.

Priamo uprostred zbadám kôš naplnený pukancami a darčkovou poukážkou v hodnote sto dolárov do historického kina v centre mesta, kam sme

s Mattom chodievali na rande. Pri pomyslení na Matta sa mi rozhoria líca a musím odolať nutkaniu pozrieť sa naňho. Previnilo zavrtam pohľad do stola a opatrne posuniem červené žetóny na miesto.

„Ešteže som vzal tie karty navyše!“ povie mi otec, zhlboka vydýchne a pokrúti hlavou. „S touto som trafil úplne vedľa.“

Nejakým zázrakom trafil len jedno číslo. „Bože-môj,“ rozosmejem sa. „Ako je to vôbec možné?“

„Dopekla. Pozri sa na seba, Clark,“ ozve sa mi ktosi za chrbtom. „Vidím, že s číslami ti to stále nejde.“

Otcova tvár sa rozžiari. Štíhla opálená ruka John-nyho Cartera sa načiahne ponad stôl a pevne si ich podajú. Takého rozrušeného som ho nevidela, odkedy Zach Ertz chytil touchdown počas Super Bowlu v zime pred tým, ako mama zomrela, čím zabezpečil víťazstvo Eagles.

Zdvihnem zrak. Johnny vyzerá takmer rovnako ako pred desiatimi rokmi, keď boli u nás na Vianoce na návšteve. Je len vráskavejší. Voľná biela košeľa mu bezvládne visí na vysokej chudej postave a na hlave mu odstavajú rovnaké strapaté vlasy špinavej blond farby. Náhrdelník z mušličiek na ňom napo-div nevyzerá najhoršie.

Asi to bude tým, že si pol roka pred maturitou odskočil na Havaj, aby sa stal surferskou legendou. „Čau, Em,“ ozve sa hlas a osoba, ktorej patrí, si sadne na lavicu vedľa mňa.

Obrátim hlavu a zbadám Blake.

Čakala by som to chudé sedemročné dievča, len o niečo vyššie, ktoré nosilo voľné tričká a zrejme nikdy nepočulo o hrebeni, no sedí tam celkom iná baba.

Môžem s pokojným svedomím povedať, že Blake vyhrala v hre menom puberta jackpot.

Pokožku má žiarivú a opálenú. Takú nemá v Huckabee nik ani koncom augusta, nieto teraz začiatkom júla. Vlasy má dlhé a vlnité, tmavšie ako jej otec, ale s rovnakými jasnými blond pruhmi vyťahnutými od slnka.

Najviac ma však prekvapia jej oči teplej hnedej farby pripomínajúcej med s dlhými mihalnicami. Pred desiatimi rokmi boli tie oči skryté za okuliarmi väčšími ako celý Texas. Teraz sú vystavené na obdiv.

A nie som jediná, kto si to všimol. Doslova každý sa teraz pozerá na náš stôl. Toľko k našej nenápadnosti.

„Mám tvoju kartu,“ vyhrknem, keď si uvedomím, že som jej vlastne neodzdravila. Pohľad jej sklzne na dve karty predou mnou a ja jej posuniem tú jej, pričom dávam pozor, aby sa nerozkotúlali žetóny.

Mohlo by byť ešte zjavnejšie, že som posledné tri týždne spoločenský vyvrheľ?

„Vďaka,“ usmeje sa na mňa Blake. Medzierka medzi jej zubami je jediným spojivom medzi dievčatom, ktoré sedí predou mnou, a dievčatom, ktoré ma presvedčilo, že horiaca prskavka vystraší Santu dostatočne na to, aby sme obe dostali poníky.

„Na dvoch miestach ti chýba len jedno číslo do binga,“ dodám, akoby to nebolo jasné.

Počujem, že Donna ohlasuje číslo, ale vnímam ho len ako neurčité bzučanie v ľavom uchu a inštinktívne stisnem štvrtdolár vo vrecku.

„Hej! Ty máš šťastie!“ Blake sa od vzrušenia rozšíria oči. Načiahne sa ku mne s červeným žetónom, aby mi ho opatrne položila na kartičku. „Práve si ma predbehla.“

Bingo.

2

Každý v Huckabee vie, že po dobročinnom bingu sa ide na zmrzlinu. Bez toho to nejde. Bolo by to ako ísť do kina a nekúpiť si pukance. Alebo ísť na kúpalisko a zabudnúť si plavky.

Nemalo by to zmysel.

Zmrzlináreň Samov kornútok je len jeden blok od základnej školy a zástup ľudí, ktorí vychádzajú z jedálne a smerujú k nej, sa tiahne pozdĺž celej cesty.

Našťastie sme medzi prvými, čo vychádzajú z dverí.

Rázne kráčam cez štrkové parkovisko, otec a Johnny sú pár krokov predo mnou a Blake hneď za nimi. Každých pár sekúnd musím pobehnúť, len aby som s touto nadpriemerne vysokou partiou udržala krok.

„Ty si berieš darčekový košík na zmrzlinu?“ spýta sa ma Blake. Odtrhnem pohľad od figúrky Carsona Wentza zakliesnenej medzi zrolovaným tričkom a šiltovkou Eagles. Trochu spomalí, až

kým naše nohy nevrždia po štrku v jednotnom rytme. „Robíš si víťazné kolo po meste alebo čo?“

Snažím sa neodfrknúť pri predstave, ako sa hrdo promenádujem s otcovým košíkom pre futbalových fanúšikov, akoby som práve vyhrala Zlatý glóbus. Hoci musím povedať, že niektorí obyvatelia by presne to urobili. Raz som počula, ako si ktosi desať rokov vystavoval na kozubovej rímse mimoriadne žiadaný a ešte vždy zabalený košík s vínom a so syrom, len aby dráždil príbuzných. Syr určite splenel, ale o to aj tak nešlo.

Pevnejšie uchopím prútený košík, celofán okolo neho hlučne zašuští. „Ak ho odnesiem do auta, budeme na zmrzlinu čakať dve hodiny.“

Je to pravda. Z armády návštevníkov binga, ktorá sa práve zbícha k Samovmu kornútku, môže Sam so svojimi tromi brigádnikmi dostať syndróm karpálneho tunela. Cesta do otcovho auta by nás vrátila na samý koniec radu, keď im už zápastia vypovedia službu. S mamou sme prišli na to, že ak sa zaseknete na konci, dostanete o štvrtinu menšie a roztopenejšie kopčeky.

A po dnešku som si celkom istá, že si zaslúžim štedrú porciu.

„Takže sem asi chodíš často,“ povie, keď sa blížime k radu. Kráčali sme dosť rýchlo, takže od sladkej ľadovej dobroty nás delí asi desať ľudí.

„Už nie tak často,“ odvetím.

Našťastie sa ma nepýta na dôvod, len zdvihne

obočie. „Počkaj. Povedz mi, prosím, že sa toto miesto nevolá Samov útok.“

V červenom svietiacom nápise nad bielo-modrým domčekom nesvieti „korn“ v slove „kornútok“ a ja sa zasmejem nad tým, že väčšina mesta je na to taká zvyknutá, že si to už ani nevšímame. „Tak trochu. Ten nápis je pokazený už päť rokov, takže podľa neho získala zmrzlináreň neoficiálnu prezývku.“

„Čo si tu dávaš?“ spýta sa, natiahne krk a žmúri ponad dlhý rad ľudí na tabuľu s ponukou. Premýšlam, či ešte stále nosí okuliare veľké ako Texas, keď si večer vyberie kontaktné šošovky.

„Čokoládovo-vanilkový twist s dúhovou posýpkou,“ odvetím automaticky a obrátim pozornosť k okienku. „Ale už roky som ho nemala.“ Zbiehajú sa mi slinky, a to aj napriek záchvevu smútku, ktorý prichádza s uvedomením, že som tu bola naposledy s mamou.

„Človeče. Ak ty vravíš, že si nemala zmrzlinu od Sama už roky,“ povie Johnny a začne rátať na prstoch, „musia to byť dve desaťročia, čo sme tu boli naposledy spolu, Clark. V lete pred posledným ročníkom. Pamätáš sa?“

Otec prikývne a usmeje sa. „Dal si si mäťovú s čokoládou a ja som ti ju asi pätnásť sekúnd po zaplattení rozpleštil do tváre. Musel som sa ti pomstiť za to, že si mi pred celým družstvom roztlieskavačiek stiahol gate.“

Obaja sa rozosmejú a svorne krútia hlavami.